Käesolev juhtum ei olnud esimene, kus linn oli palunud kontributsiooni kinkimist. Nagu eespool mainitud, soovis raad juba aastal 1630 selle määramist põlenud raekoja parandamiskuludeks. Aastal 1634 õnnestus linnal saavutada kroonult kolme aasta kontributsiooni loovutamist Emajõe silla ehitamise kasuks [118]. 1640 palus raad kontributsioonirahade kinkimist veel mõneks aastaks, sest sild ei olevat veel valmis[119], kuid sai seekord eitava vastuse [120]. Vastutulelikumaks osutus Karl XI eestkostja-valitsus, kes pärast 1667. aasta suurt tulekahju vabastas Tartu linna kontributsiooni maksmisest kuni kuninga täisealiseks saamiseni [121]. Viimane juhtum andiski vist raele julgust esineda nüüd samasuguse palvega, kuid jääb arusaamatuks, kuidas ta võis tulla mõttele, et valitsus käesoleval raskel sõja ajal oleks võinud loobuda mingist sissetulekust. Terve ettevõte äpardus. Sõjaväljal viibival kuningal puudus tahtmine süveneda isiklikult säärastesse kõrvalistesse küsimustesse. Kommertskolleegium, keda ta oli käskinud vastata linna palveile, andis küll 17. augustil heatahtliku resolutsiooni. Mis puutub raekojasse, siis oli kommertskolleegium lubanud soovitada kuningale selle ülesehitamiseks loovutada mõneks aastaks kontributsiooniraha [122]. Ilma kuninga kinnituseta ei olnud sel resolutsioonil mingit väärtust. Kuninga kinnitust ei õnnestunud aga linna esindajail saavutada. Reisu ainsaks reaalseks tulemuseks oli linnavõlgade kasvamine saatkonna matkaraha võrra, mis tegi välja üle 700 riigitaalri, s. t. rohkem kui kahe aasta kontributsioon [123].

Seisukord Tartus halvenes järgnevail aastail ikka enam, nii et a. 1683 ei raad ega ka kodanikkond ei leidnud muud teed väljapääsuks, kui uue saatkonna läkitamine Stokholmi. Otsuse teostamisel läks kodanikkond, kes Suure Gildi uues oldermannis, õuekohtu sekretär J. K. Kniffius'es ja dokman Matthäus Meyland'is oli leidnud enesele energilisi juhte, raest lahku. Meyland sõitis üksinda gildide kulul Stokholmi. Rae esindaja sekretär Remmin, kelle instruktsioon oli juba valmis, pidi jääma maha, kuna ei õnnestunud hankida vajanduvat matkaraha [124].

Nii Remmini instruktsioonis kui ka Meylandile kaasa antud kodanikkonna „desideria'tes" puudutatakse ka raekoja ehitusküsimust. Remmini instruktsiooni viiendas punktis palub raad seletada kommertskolleegiumi 1678. a. resolutsiooni kümnendat punkti ja avaldab lootust, et kuningas

---

[118]) Vt. Tartu linna „Demütige Postulata" 26. juunist 1634, p. 9. Palvekirja koopia Wybersi Coll. min. (A. 2), f. 123b ning eestkostja-valitsuse resolutsioon 6. augustist 1634, p. 9, ibid. 124b.

[119]) Hummillima petita der Stadt Dorptt Stockholm im Junio 1640, koopia Wybersi Coll. min. (A. 2.), f. 144b—147a, p. 9.

[120]) Resolutsioon linna punktidele, Stokholm, 17. okt. 1640, koopia ibid., f. 147b—149a, p. 9.

[121]) Eestkostja-valitsuse resolutsioon 9. oktoobrist 1667, p. 3. (I. 14).

[122]) Kommertskolleegiumi res. p. 10, — Remmin, Coll. I, (A. 4), lk. 197.

[123]) Vt. Bienemann, Aus Jak. Joh. Hastfers administrativer Praxis, lk. 236.

[124]) Bienemann, op. cit., lk. 237—238.
Treiberg, Tartu ajalugu XVII ja XVIII sajandil, lk. 30.